

ΜΥΡΤΩ ΛΟΥΚΙΔΟΥ

Απρόσκλητος Εραστής

Στον Νίκο

Πρωινό στην καρδιά του καλοκαιριού. Κατέβαινε άκεφος στο γραφείο με χιλιάδες σκέψεις στο μυαλό του. Ακόμη κρατούσε η βραδινή δροσιά, η μυρωδιά των δέντρων έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο του αυτοκινήτου. Αν και η διαδρομή ήταν όμορφη, δεν του έφτιαχνε τη διάθεση. Στο πρόσωπό του αποτυπωνόταν η κούραση και η βαριεστημάρα. Σίγουρα γι' αυτόν θα ήταν μια ημέρα πάλι από τα ίδια. Γεμάτη άγχος, προβλήματα, τρέξιμο.

Πάρκαρε στην πλατεία και ανέβηκε με αργές κινήσεις τα σκαλοπάτια. Είχε κάποιο ραντεβού αργότερα, αλλά σίγουρα θα προλάβαινε να πιει έναν καφέ και να διαβάσει την αθλητική του εφημερίδα. Κρέμασε το σακάκι του και άνοιξε το ραδιόφωνο στον αγαπημένο του σταθμό. Ακούμπησε τα χείλη του στο φλιτζάνι και έκλεισε τα μάτια απολαμβάνοντας την πρώτη τζούρα από το τσιγάρο του.

Έφερε την παλάμη στο μάγουλό του και βυθίστηκε σε σκέψεις. Η αλήθεια ήταν πως τον τελευταίο καιρό αισθανόταν πολύ κουρασμένος. Έριξε

ένα βλέμμα γύρω στο γραφείο και μετά ξανά κλείσε τα μάτια γερμένος στην πολυθρόνα.

– Ο κ. Παυλίδης;

Πετάχτηκε από την ξαφνική άφιξη ενός άγνωστου νεαρού, που στεκόταν στην πόρτα αμήχανος.

– Ο ίδιος...

– Έχω να σας παραδώσω κάτι, του είπε ο νεαρός, προχωρώντας προς το μέρος του κι αφήνοντας ένα μικρό κόκκινο δεματάκι στο γραφείο του. Από εταιρεία κούριερ. Αν θέλετε, υπογράψτε μου εδώ.

– Ευχαρίστως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ήταν ένα πρωί του Νοέμβρη. Ξύπνησε με αγωνία. Είχε ζητήσει εδώ και ημέρες άδεια από τη δουλειά της για ένα πολύ σημαντικό για εκείνην ραντεβού. Είχαν προηγηθεί αρκετό ψάξιμο, τηλέφωνα, ώρες σκέψης, πολλές αναβολές και σίγουρα είχε επιστρατεύσει όλο το θάρρος αλλά και το θράσος της για να προχωρήσει σε αυτή τη συνάντηση. Και πάλι, δεν ήταν σίγουρη αν ήθελε τελικά να πάει.

Είχαν περάσει δυόμισι χρόνια από τότε που χώρισε. Δυόμισι χρόνια παλεύοντας με φαντάσματα. Είχε έντονη την ανάγκη να τα αντικρίσει κατάματα. Να τα αγγίξει. Ίσως μόνο έτσι μπορούσε να τα σκοτώσει μέσα της. Ίσως μόνο έτσι

μπορούσε να φτάσει στον πάτο και να ελευθερωθεί.

Ντύθηκε βιαστικά στα μαύρα, στο χρώμα που διάλεγε σχεδόν πάντα αυτά τα τελευταία χρόνια. Όπως ήταν και η διάθεσή της... μουντή. Πήρε το κινητό της και σχημάτισε έναν αριθμό.

– Έλα, Βάνα, είμαι έτοιμη... Σε περιμένω... Θα πάμε;

Από την άλλη μεριά της γραμμής, η φίλη της απάντησε πως ναι, τελικά σήμερα θα πήγαιναν. Ήταν η τέταρτη φορά που το κανόνιζαν, πάντα κάτι συνέβαινε, κάτι στράβωνε. Κάποιες φορές για όλα υπάρχει αιτία, λες και ένα αόρατο χέρι κινεί τα νήματα.

Ας ήταν, σε λίγο φεύγανε στην Εθνική. Η απόφαση προς στιγμήν είχε παρθεί, ναι, θα το έκανε. Δεν ήταν κάτι που θα την ευχαριστούσε, σίγουρα θα την πονούσε πολύ. Μα ακριβώς αυτό ήθελε. Να φτάσει το μαχαίρι στο κόκκαλο. Δεν ήθελε άλλο αυτόν τον αργό θάνατο. Μια και έξω, ήθελε να τελειώνει.

Μετά από είκοσι λεπτά δρόμο, είχαν σχεδόν φτάσει στον προορισμό τους, όμως για μια ακόμη φορά κάτι στράβωσε...

– Μα πού στο διάολο είναι το γραφείο;

Η Βάνα έδειχνε φανερά εκνευρισμένη. Είχαν χαθεί, η περιοχή τους ήταν σχετικά άγνωστη. Για αρκετή ώρα πήγαιναν πάνω-κάτω σε μια πλατεία.

– Κάπου εδώ έχω το τηλέφωνο. Άσε που μου φαίνεται ότι στο τέλος θα το μετανιώσω, απάντησε εκείνη ψάχνοντας στο πορτοφόλι της ένα μικρό διπλωμένο χαρτάκι.

– Τρελή είσαι; Ήρθαμε μέχρι εδώ και θα φύγουμε; Πάρε τηλέφωνο! Τελειώνει! της φώναξε επιτακτικά η Βάνα.

– Καλημέρα... έκανε διστακτικά εκείνη, είμαι η κοπέλα που σας τηλεφώνησα και χθες... Ναι έχουμε μιλήσει τόσες φορές. Τελικά ήρθαμε στο ραντεβού, αλλά φοβάμαι ότι έχουμε χαθεί...

Κλείνοντας το τηλέφωνο της πέρασε μια φευγαλέα σκέψη.

– Ρε Βάνα, πήρα χωρίς απόκρυψη. Αυτοί μήπως μου δημιουργήσουν κανένα πρόβλημα μετά; Πού ξέρω ποιοί είναι; Κι αν βρεθώ μπλεγμένη; Τόσα ακούμε...

– Μη λες μαλακίες!

Η Βάνα γύρισε και την κοίταξε έτοιμη να εκραγεί. Δεν ήταν και στην καλύτερή της διάθεση αυτές τις ημέρες και με το παραμικρό αρπαζόταν.

– Νάτο, δίπλα ήμασταν, κατέβα, είπε στη φίλη της και πάركαρε το μικρό κόκκινο αυτοκίνητο πάνω στο πεζοδρόμιο.

Μπήκαν στο γραφείο μουδιασμένα και κοίταξαν γύρω. Ένας ψηλός άνδρας γύρω στα σαράντα τις πλησίασε.

– Ο κύριος Αλέκος;

– Καλημέρα, εγώ είμαι. Τελικά δεν νομίζω να ήταν και τόσο δύσκολο να το βρείτε. Περάστε πίσω στο γραφείο μου, να μιλήσουμε πιο άνετα, της απάντησε.

Όσο και να το είχε αποφασίσει, πάλι της φαινόταν βουνό. Ειδικά τώρα που έφτασε ως εδώ.

– Ξέρετε, άρχισε να μιλάει κομπιάζοντας. Έχω ένα πρόβλημα. Ο άνδρας μου, εδώ και αρκετό καιρό, έχει μια σχέση και θέλω να παρακολουθήσω το τηλέφωνό του. Όταν σας πήρα, μου είπατε ότι μπορείτε να το κάνετε.

Η φωνή της έτρεμε. Ήταν δύσκολο, πώς να εμπιστευτεί έναν ξένο;

– Σίγουρα δεν είναι εύκολο να γίνει. Χρειάζονται κάποιες προϋποθέσεις, της απάντησε εκείνος. Αλλά, συγγνώμη που ρωτάω, γιατί θέλετε να το κάνετε; Για να βεβαιωθείτε για τη σχέση του;

Αισθάνθηκε τρομερή αμηχανία. Τί να πει σ' έναν άγνωστο; Ότι έτσι κι αλλιώς ήξερε τα πάντα; Ότι ήθελε απλά να τον απομυθοποιήσει; Ότι ήθελε μια για πάντα να τον προσπεράσει και να κόψει τις γέφυρες; Ότι πάλευε δυόμισι χρόνια και δεν το είχε καταφέρει;

– Πείτε μου αν γίνεται και πόσο κοστίζει, του απάντησε κοφτά.

Δεν είχε τη διάθεση να του εξηγήσει τον λόγο που την οδήγησε εδώ. Ίσως μέσα της να μην ήταν σίγουρη ούτε η ίδια.

Μισή ώρα αργότερα έφευγαν από το γραφείο. Όχι, δεν μπορούσε να το κάνει. Ήταν και πολλά τα χρήματα αλλά, δεν αισθανόταν και έτοιμη. Όσο και να ήθελε να τον ξεπεράσει με κάθε τρόπο, αυτός δεν της ταίριαζε.

– Πάμε εδώ κοντά να πιούμε έναν καφέ; είπε η Βάνα σπάζοντας τη σιωπή και τις σκέψεις της.

– Πάμε, δεν έχω διάθεση. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, αυτό δεν φτιάχνει, απάντησε βαριεστημένα εκείνη.

– Αμάν! Σε βαρέθηκα! Μονίμως είσαι χάλια. Έλα, πάμε. Ίσως βρούμε κι έναν φίλο μου που συχνάζει εκεί. Μπορεί να σ' αρέσει κιόλας, έκανε με νόημα η Βάνα.

– Άλλη μια μαλακία και έφυγα, θύμωσε εκείνη. Δεν έχω όρεξη να γνωρίσω κανέναν. Όλοι ίδιοι είναι. Ξέρεις τι θα πουν, τότε θα το πουν, σαν φωτοτυπίες μου μοιάζουν.

– Εντάξει, βρε παιδί μου, δεν θα σε φάει κιόλας, δικαιολογήθηκε η Βάνα. Στην τελική πίνουμε έναν καφέ και φεύγουμε. Για όνομα του Θεού! Μου σπας τα νεύρα!

Κατέβηκαν και προχώρησαν στο καφέ. Η Βάνα είχε εκνευριστεί πλέον φανερά.

– Βαρέθηκα το ύφος σου. Βαριέσαι που ζεις. Χαμογέλα λίγο, θα σε δει ο άνθρωπος και θα τρομάξει.

– Σωωωωπά, είπες κάτι τώρα! Τελικά, Βάνα, αποφάσισα, δεν θα το κάνω, είναι οριστικό.

– Ωραία, τζάμπα η ταλαιπωρία, έκανε κουνώντας το κεφάλι της η Βάνα, φάχνοντας με το βλέμμα γύρω.

– Δεν μπορώ, ρε Βανούλα. Άσ’ το, ξέχνα το, είπε σχεδόν απολογητικά εκείνη.

Η φίλη της ήδη προχωρούσε προς το μέρος ενός ψηλού αδύνατου άνδρα με μακριά μαλλιά.

– Α! Να ο φίλος μου, από ’δώ ο Κωνσταντίνος, έκανε μ’ ένα πλατύ χαμόγελο. Κωνσταντίνε, η φίλη μου, η Μαρίνα...

– Χάρηκα, απάντησε εκείνη με μισό χαμόγελο, προτείνοντας ανόρεχτα το χέρι της στον φίλο της Βάνας.

Τι χάρηκε δηλαδή, κόντευε να σηκωθεί να φύγει. Αν ήταν εφικτό θα το είχε κάνει, όμως ήταν μακριά. Ο Κωνσταντίνος της φάνηκε αντιπαθητικός. Από την πρώτη κιόλας στιγμή την ενοχλούσε κάτι στο ύφος του. Η συζήτησή τους της φάνηκε ανόητη, δεν την άγγιζε, το μυαλό της έτρεχε αλλού. Τον τελευταίο καιρό βυθιζόταν όλο και πιο πολύ στη μελαγχολία. Οι σκέψεις της έτρεχαν μόνιμα στο παρελθόν. Το παρόν ήταν μονότονο σαν τον απόηχο της συζήτησης που έφτανε στ’ αυτιά της, χωρίς τη συμμετοχή της. Ένιωθε ότι όλα είχαν τελειώσει για εκείνη. Δεν μπορούσε να δεχτεί με τίποτε ότι από ’δώ και πέρα ήταν καταδικασμένη να ζήσει μια ρηχή ζωή. Όμως, τίποτε δεν φαινόταν ικανό να φέρει την αλλαγή.

– Μαρίνα! η φωνή της φίλης της, την έβγαλε απότομα από τις σκέψεις της. Πού είσαι; Χτυπάει το κινητό σου.

– Ναι, χάρηκα, έκανε εκείνη, μισοκλείνοντας τα μάτια για να διαβάσει τον αριθμό που την καλούσε. Δεν το σηκώνω. Το νούμερο είναι άσχετο, λάθος θα είναι. Να, έκλεισε κιόλας.

– Πάρε να δεις, μπορεί να είναι κάποιιο που δεν έχεις αποθηκεύσει...

Πήρε το τηλέφωνο στα χέρια της και σηκώθηκε από τη θέση της. Προχωρώντας έξω προς το πάρκινγκ ξανακάλεσε τον άγνωστο αριθμό. Στο κάλεσμα της απάντησε μια βαριά ανδρική φωνή.

– Συγγνώμη, με πήρατε τηλέφωνο, έκανε αμήχανα εκείνη.

– Ναι, πρέπει να έκανα λάθος, απάντησε ο άγνωστος.

Μπήκε μέσα και ξανακάθισε στον καναπέ αφήνοντας το κινητό στο τραπέζι.

– Λάθος ήταν; Ε, καλά, ρε Μαρινάκι, δίκιο είχες.

– Μια φωνή Βάνα, μια υπέροχη ανδρική φωνή...! μουρμούρισε εκείνη, μισοκλείνοντας τα μάτια της με ένα χαμόγελο.

– Όρες να μας πεις πως σου άρεσε η φωνή ενός άσχετου που έκανε λάθος, αγανάκτησε και δικαιολογημένα εκείνη. Εδώ δεν σ' αρέσει κανένας, όλους τους βγάζεις σκάρτους με τη μία.

– Είπα «ωραία φωνή», τίποτε άλλο. Τέλος, απάντησε εκείνη κοφτά.

– Μήνυμα!

Η Βάνα τη σκούνησε με το πόδι της.

– Καμμιά μαλακία θα είναι. Ώπα!

Στη θέα του μηνύματος αναπήδησε από τη θέση της.

*Καμιά φορά ένα λάθος,
μπορεί να είναι ένα μοιραίο λάθος.*

– Τί είναι πάλι ετούτο; Απίστευτο! Είναι αυτός που με πήρε πριν. Βάνα, το παίρνω πίσω ότι είπα για τη φωνή του. Σίγουρα κανένας μαλάκας που φάχνεται θα είναι.

– Αν είναι λέει! έκανε εκείνη με σιγουριά. Σίγουρα άκουσε τη φωνούλα σου και τσίμπησε.

– Λέω να πηγαίνουμε, της έγνεψε άκεφα εκείνη.

Σε λίγο είχαν πάρει τον δρόμο της επιστροφής. Κάποιο αόρατο χέρι είχε κινήσει τα νήματα. Ακόμη βέβαια δεν το ήξερε. Όμως, όπως της είχε γράψει και ο άγνωστος στο μήνυμά του, κάποια φορά ένα λάθος, μπορεί να είναι όντως μοιραίο.

